

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμῳ,
επιτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Φέρμπου, (συνέχεια). — *Fortuné d'au Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσιᾶκη, (συνέχ.)
— G. L. Heiberg: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθῶ-
σιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγ-
γραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χαρτου-
καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
Ἀννίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὅτε συνῆλθεν ἡ αὐλὴ ἦτο σκοτεινὴ
καὶ ἔρημος, καὶ ὡς δύο ἄστρα ἀπομακρυ-
νόμενα ἔλαμπον οἱ φανοὶ τῆς ἀμάξης τῆς
φερούσης τὴν Κρινιδίαν καὶ τὸν ἄρπαγα αὐ-
τῆς.

Ὁ Καρβαγὰν ἀνηγέρθη περίλυπος καὶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων στεγνοὺς κατέβη
εἰς τὴν πολίχνην, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν
Ἐγορᾶς, καὶ εὗρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν μπά-
ρμπα Κατελοῦρη, ἀρτίως κομισθέντα καὶ
κατακαείμενον ἀναίσθητον.

Τὸν κινεῖ ἵνα τὸν ἀφουπίσῃ καὶ τῷ λέ-
γει δυνατὰ κραυγάζων εἰς τὸ ὠτίον του,
ὅτι ἡ κόρη του ἔφυγεν, ὅτι τὴν ἀπήγαγεν
ὁ μαρκήσιος Κλαϊρεφόν.

— Τὴν ἔκλεψεν! ἀκούεις! ἐκατάλα-
βες! ἀνεφώνει ὁ τάλας, ἐμπήγων τοὺς
δακτύλους του εἰς τὸν βραχίονα τοῦ με-
θύοντος γέροντος. Τὴν ἔκλεψεν ὁ παλιᾶν-
θρωπος...

— Ἄ! ἄ! τὸν ἔκλεψαν, ἐτραύλισεν ὁ
μπάρμπα Κατεροῦλης, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ
τοῦ ὁποίου ἐσώζοντο ἔτι ῥάκη τινὰ ἐμπο-
ρικῶν ἐννοιῶν. Τὸν ἔκλεψαν... Καὶ τί μας
μέλει ἂν τὸν ἔκλεψαν. Φθάνει πού τοῦ το
παραδώσαμε ἡμεῖς τὸ πρᾶγμα σφῶν καὶ
ἀκέραιον ἀφοῦ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κατὰ-
στημά μας δὲν εἴμαστε ἡμεῖς ὑπεύθυνοι,
ὑπεύθυνος εἶνε ὁ ἀγοραστής. Ἄς το ἐπρό-
σεχε νὰ μὴ τοῦ το κλέψουν.

Ὁ Καρβαγὰν ἀπώθησεν ὀργίλος τὸν ἄ-
θλιον γέροντα, ὅστις ἀπεκοιμήθη πάλιν
ὑπὸν βαθύτατον...

Ἀναβὰς εἶτα εἰς τὸ ὑπερῶν τοῦ κα-
ταστήματος ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του
κατατραχόμενος ὑπὸ αἰσχύνης καὶ ὀργῆς.

Ἡ φυγὴ τῆς Κρινιδίως, ἣτις ἐφαίνετο ἐκ
πρώτης ὄψεως ὅτι ἔμελλε νὰ ἀνατρέψῃ τὰ
σχέδια τοῦ Καρβαγὰν, τὸν ἀναντίον ἀπέβη
εἰς καλόν, διότι ὁ μπάρμπα Κατελοῦρης,
ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του,
μόνον ἀντιφάρμακον τῆς λύπης του εὗρε
τὴν αὐξήσιν τῆς μέθης.

Ἐκτοτε ἐφοῖτα διαρκῶς εἰς τὸ ἔμπο-
ρικὴν καφετεῖον, καὶ διημέρευεν ἐν αὐτῷ
πίνων ἀπὸ πρωίας μέχρι νυκτός, τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς ἔχων φλογεροὺς καὶ τὴν γλῶσ-
σαν γλοιώδη.

Εἶχεν ἀποκτηνωθῆ καὶ οὐδόλως πλέον
ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἐμπορίου του, οὐδέ-
ποτε ἔλεγέ τι περὶ τῆς κόρης του, καὶ εἶ-
χεν ἐγκαταλίπει τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου
του εἰς τὸν Καρβαγὰν. Ὁ νέος διευθυ-
τῆς, τοσοῦτον ἠυδοκίμησεν, ὥστε ἐν
διαστήματι τριῶν ἐτῶν τὸ κατὰστημα
προώδευσεν ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ὅτε ὁ
μπάρμπα Κατελοῦρης διεξῆγε τὰς συναλ-
λαγὰς του καθ' ὃν τρόπον γινώσκωμεν ἤδη,
διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ποτηρίου!

Ὁ Καρβαγὰν ἀπαθῆς, μεθοδικός, δρα-
στήριος καὶ ἀκριβής, ἐπεχείρησε περιή-
γησιν τῆς ἐπαρχίας, ἐπεσκέπτετο τοὺς
ἀγρονόμους, ἐδάνειζε χρήματα εἰς τοὺς
ἔχοντας χρεῖαν, λαμβάνων ὡς ἐνέχυρον

τὴν προσεχῆ συγκομιδὴν τῶν καρπῶν.
Οὕτω κατέθηκε τὰ πρῶτα θεμέλια γε-
ωργικῆς τραπέζης, ἐξ ἧς ἔμελλε βραδύτε-
ρον νὰ ὠφεληθῆ οὐκ ὀλίγον ἐμπορικῶς τε
καὶ πολιτικῶς.

Ἀρχομένου τοῦ τετάρτου ἔτους ὁ μπά-
ρμπα Κατελοῦρης ἀπέθανεν.

Τὴν κηδεῖαν του συνώδευσαν πάντες οἱ
μετ' αὐτοῦ ὅπως δῆποτε συγκρούσαντες
τὰ ποτήριά των καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγοι.

Ἡ κόρη του ἐλθοῦσα εἰς Νεβίλλην τὴν
ἡμέραν τῆς κηδεῖας, ἐφάνη ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ ἰσταμένη παρὰ τῷ Καρβαγὰν, μελα-
νεύμων, κεκαλυμμένη διὰ σκέπης μεταξί-
νης ἀποκορυπτούσης τὸ πρόσωπόν της.

Μετὰ τὴν κηδεῖαν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐν
τῇ ὁδῷ Ἐγορᾶς οἰκίαν, καὶ ὄλην τὴν ἡ-
μέραν μείνασα μόνη μετὰ τοῦ Καρβαγὰν,
ἀπῆλθε τὴν ἑσπέραν.

Τὴν ἐπιούσαν προσκληθεὶς ὁ ἐν Νεβίλλῃ
κοσμηματογράφος, παρηγγέλη νὰ ἀπο-
ξέσῃ τὴν παλαιὰν ἐπιγραφὴν τοῦ κατα-
στήματος, καὶ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ
Κατελοῦρη νὰ γράψῃ τὸ τοῦ Καρβαγὰν.

Οὕτω ἡ πολίχνη ἔμαθεν ὅτι ὁ ὑπάλ-
ληλος ἐγένετο κύριος τοῦ καταστήματος,
συνεχίζων τὰς ἐργασίας τοῦ προϊσταμέ-
νου.

Ὅποια τις ἄρᾳ γε σύμβασις ἐγένετο
μεταξὺ τῆς Κρινιδίως καὶ τοῦ τοσοῦτον ἀ-
γαπήσαντος αὐτὴν; Κύριος οἶδε. Τοῦτο
μόνον γινώσκωμεν, ὅτι ἀπελθοῦσα τὴν
ἑσπέραν τῆς κηδεῖας τοῦ πατρὸς της, οὐ-
δέποτε πλέον ἐφάνη ἐν τῇ πολίχνῃ.

Ἐθρυλεῖτο ὅτι διαμένει ἐν Παρισίοις
τινὲς μάλιστα Νεβιλλαῖοι, ἀξιούντες ὅτι
ἦσαν ἐν γνώσει τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
συμβαίνοντων, διετείνοντο ὅτι ὁ μαρκή-
σιος τάχιστα βαρυνθεὶς τὴν εὐμορφὸν σι-
τόπωλιν, τὴν ἐγκατέλιπεν ἐπιδεξίως, ἀ-
γοράσας εἰς αὐτὴν ἀξιόλογον κατὰστημα
ἀσπρορρούχων. Τότε δὲ αὐτὴ ὑπανδρεύθη
νέον τινὰ λογιστὴν μετ' οὐ καὶ συνέζη εὐ-
δαίμων.

Τοιοῦτον ἐγένετο τὸ τέλος τῆς ἐρωτι-
κῆς ἱστορίας τῆς Κρινιδίως.

Ὁ Καρβαγὰν ἐφάνη ἐπὶ τινὰ χρόνον
κατηφῆς καὶ ὠχρός· ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμη-
σέ ποτε νὰ τον ἐρωτήσῃ, καίτοι ἡ περι-

εργία πάντων ἦτο σφοδρότατη. Ἄλλ' ὁ ξηρὸς οὗτος καὶ κρυψίνους νέος εἶχεν ἰδιὸν τινὰ τρόπον τοῦ ἀτενίζειν πρὸς τοὺς περιέρχους, ὥστε τοὺς ἔκοπτε διὰ μιᾶς τὸν βῆχα.

Δ

ΑΚΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΜΗ

Τοῦντεῦθεν ὁ Καρβαγὰν ἔζη εἰς δύο τινὰ μόνον ἀποβλέπων, εἰς τὴν φιλοδοξίαν του καὶ εἰς τὸ μῖσός του. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα, ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἔχοντα, οὐ μόνον δὲν ἀπέτρεπον αὐτὸν τὸ ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύοντο δι' ἀλλήλων.

Καὶ ἡ μὲν φιλοδοξία του ἐσκόπει νὰ ἀνατρέψη καὶ ἀντικαταστήσῃ τὸν μαρκήσιον Κλαιρεφόν, ὅστις ἦτο ὁ δυνατότατος ἐν τῷ τόπῳ καὶ πλουσιώτατος, τὸ δὲ μῖσός του θὰ ἰκανοποιεῖτο ἐὰν ἤθελεν ἐπιτευχθῆ τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἐνδελεχῶς καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐμμένων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ, εἶνε ἀήττητος.

Καὶ ὁ Καρβαγὰν, εὐμοιρῶν ἰσχυρᾶς βουλήσεως, ὑπομονῆς καὶ καρτερίας ἀναλλοιώτου, ἔμελλε νὰ καθυποτάξῃ πᾶσαν αὐτοῦ ἐνέργειαν εἰς τὴν βραδεῖαν μὲν ἄλλ' ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ἐκδίκησιν.

Ἐγίνωσκε δὲ κάλλιστα ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν γίνεται εὐκόλως καὶ ταχέως, ὅτι ἀπαιτεῖται ἰσως ἐνέργεια πολλῶν ἐταῶν. Ἄλλ' αὐτὸς εἶχεν ἀκράδαντον ἀπόφασιν νὰ ἐπιμείνῃ ὑπονομεύων μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐν μόνον κτύπημα, τὸ ὑστατον, θὰ ὑπελείπετο πρὸς τὴν τελευταίαν κατεδάφισιν.

Ἡ ἀπουσία τοῦ μαρκησίου κατ' οὐδὲν ἐμείωσε τὴν σφοδρότητα τῶν αἰσθημάτων τοῦ Καρβαγὰν· διότι ἤρκει μόνον νὰ ἐγείρῃ ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐνθυμηθῆ τὸ δυσάρεστον παρελθόν.

Ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ λόφου ἔβλεπε τὸν λευκὸν τοῖχον τοῦ πύργου, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε ἀναβῆ ἀσθμαίων τὴν νύκτα τῆς πνηγύρεως, ἵνα σώσῃ τὴν Κρινιών.

Καὶ νὰ γίνῃ παίγνιον, αὐτὸς ὁ Καρβαγὰν, νὰ γίνῃ παίγνιον τίνοις;

Ἄ! δεκαετία ὅλη εἶχε παρέλθει καὶ τοῦτο συλλογιζόμενος ὠχρία ἔτι ἐξ ὀργῆς καὶ ταπεινώσεως.

Παρακολουθῶν ἀείποτε τὸν βίον τοῦ Ὁνωρίου ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς ἀγρίας ὅτι ἡ περιουσία τοῦ εὐπατρίδου ὀσημέραι ἠλαττοῦτο, ἐνῶ ἡ ἰδία αὐτοῦ περιουσία ἐπολλαπλασιαζέτο.

Ὁ μαρκήσιος Κλαιρεφόν κορεσθεὶς καὶ ἀποστραφεὶς τὸν εὐθυμον βίον, ἐπανελάθεν αὐτῆς τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ παραλογίας, ἰδρῶν διαφόρους ἐταιρείας βιομηχανικὰς, ὧν οὐδὲ μία κἂν ἠδοκίμησε, καὶ τοῦτο, διότι ἦτο ἀνὴρ ὀξὺς τὸν νοῦν μᾶλλον ἢ στοχαστικός, ἦτο ὀρηκτικὸς μᾶλλον ἢ πρακτικός.

Τῷ ἐπήρχετο, φέρ' εἰπεῖν, ἰδέα τις οἷα δῆποτε, τὴν παρηκολούθει, τὴν ἐπεριποιεῖτο καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειαν πολλοῦ καὶ χρόνου καὶ χρήματος κατέλειπεν αὐτὴν συλλαμβάνων ἄλλην.

Ὁ Καρβαγὰν ἀκριβῶς πληροφορούμενος τὰς δαπανηρὰς ταύτας ἀποπειρᾶς ἐγγέλα πικρῶς καὶ ἔλεγεν:

— Νὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναμιχθῶ ἐγώ, αὐτὸς μόνος του θὰ ἀφαισθῆ.

Ἡμέραν τινὰ διεδόθη εἰδήσις, ἣν ἀκούσας ὁ Καρβαγὰν ἐφρικίασεν ἐκ χαρᾶς ἀπαισίας.

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὰς κτήσεις του.

Οἱ κάτοικοι εἶδον καταβαίνοντα ἐκ πολυτελοῦς ὀχήματος κύριόν τινα, σκιὰν ἀμυδρὰν τοῦ λαμπροῦ ἐκεῖνου εὐπατρίδου δι' ὃν ἔπαλλον ἄλλοτε αἱ καρδιαὶ πασῶν τῶν γυναικῶν τῆς Νεβίλλης.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἀγνώριστος, εἶχε πολὺ καταπέση, δὲν ἦτο πλέον εὐκίνητος καὶ ραδινὸς νέος, ὁ ὧς νεᾶνις ἐπαγωγὸς καὶ ἐπέραστος!

Πρὸς μεγίστην δὲ ἔκπληξιν τῶν ἀνθρώπων, ὁ μαρκήσιος ἔζη ἡδῆ βίον ἡσυχον καὶ φιλόπονον, ἀντὶ τοῦ προτέρου θορυβῶδους καὶ ἀτάκτου.

Κατεγίνετο δραστηρίως εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν γαιῶν αὐτοῦ καὶ τὴν ξύλευσιν τῶν δασῶν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἵδρωσε μεγάλην πριονιστικὴν μηχανήν.

Ἐπεστάτει αὐτὸς πανταχοῦ καὶ ἐφαίνετο εὐδαιμονέστατος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐργατῶν αὐτοῦ.

Συνεχῶς μετερρύθμιζε τὴν μηχανήν διὰ παντοίων βελτιώσεων ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοουμένων καὶ δὲν ἐφοβέτο νὰ ἀπλώσῃ καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρά του ὁσάκις μηχανήμα τι δὲν ἐκινεῖτο προσηκόντως.

Τὸν πλεῖστον χρόνον διήρχετο ἐγκεκλεισμένος ἐν τινι πυργίσκῳ μεστῷ παντοίων ὀργάνων τῆς φυσικῆς, ἐν ᾧ εἶχε κτίσῃ καὶ κάμινον διὰ τὰ χημικὰ πειράματα.

Πολλὰ δὲ καὶ διάφορα ἐθρυλοῦντο περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκεῖνου χημικοῦ ἐργαστηρίου.

Ἐλεγον ὅτι εἰς οὐδένα ἐπετρέπετο ἡ εἴσοδος, διότι ὁ μαρκήσιος κατεγίνετο εἰς μαγεΐας.

Ἐνίστε μάλιστα αἱ ὕκλοι τοῦ πυργίσκου ἐφωτίζοντο ὑπὸ λάμπης ἀλλοκότου, καὶ μακρόθεν οἱ διαβάται ἔβλεπον ἔντρομοι τὴν νύκτα τὰ ζωηρὰ ἐκεῖνα φῶτα.

Βεβαίως θὰ ἐφεῦρε, ἀπόκρυφόν τι μέσον πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν καὶ γονιμοποίησιν τῶν λειμώνων, διότι ἀφ' οὗτου κατεγίνετο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ἡ συγκομιδὴ αὐτοῦ ἦτο ἀπαραμίλλος.

Οἱ ἀγρονόμοι του δὲ ἔλεγον μετὰ φθόνου:

— Ὁ κύριός μας ἔχει λαμπρὸν σῆτον καὶ ἀφθόνους βοσκὰς, ἀλλ' αὐτὸς εἰξεύρει πόσον τοῦ στοιχίζου... Τὰ λιπάσματα του δὲν εἶνε γνωστά, ἀλλὰ στοιχίζου πολὺ... Ποῖος εἰξεύρει ἂν δὲν ἔχη αὐτοῦ μέσα καὶ ὁ διάβολος τὸ ποδάρι του!

Ὁ Καρβαγὰν, ὅστις βεβαίως οὐδόλως ἐπίστευεν ὅτι ταῦτα πάντα ἐγίνοντο διαβολικῆ συνεργίᾳ, ἐνόησε παρρηθὺς πρὸς

σον ἠδύνατο νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ μαρκησίου.

Ὅπου λοιπὸν καὶ ἂν ἐστάθμευε κατὰ τὰς περιουσίας του, ἄς ἐξετέλει ἐφ' ἀμάξης, ἔλεγεν εἰς τοὺς γεωπόνους:

— Ἐ! καλότυχοι! τὸ εἰξεύρετε ὅτι ἔχετε ἀνταγωνιστὴν τοῦ δὲν χωρατεύει; τὸ εἰξεύρετε ὅτι αἱ τιμαὶ θὰ ζεπέσουν; Αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην καὶ θὰ πωλῇ ὅσα ὅσα... δὲν εἶν' ἀλήθεια; τί τον μέλει αὐτόν..

Οὕτω δὲ ὑπεξῆπτε τὴν κατὰ τοῦ μαρκησίου δυσμένειαν, σύμμαχον ἔχων τὸν Μαθητὴν τὸν ξυλέμπορον, ὅστις δὲν ἔβλεπεν εὐαρέστως τὸν μαρκήσιον σχίζοντα μόνον του τὰς προαιωνίους δρύς, καὶ ἀποστέλλοντα αὐτὰς ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ μεγάλα ναυπηγεῖα πρὸς κατασκευὴν στόλων καὶ λιμενικῶν ἔργων.

Τὸ ἀτελεύτητον ἐπιχείρημα τοῦ ἐπιτρόπου τοῦτου ξυλεμποροῦ, ἦτο ἡ ἀτμοκίνητος μηχανὴ τῶν πριόνων, ἣν ὁ μαρκήσιος μετεχειρίζετο.

Ἀνεξάντλητοι ἦσαν οἱ ἐν τῷ καπηλεῖφ φιλιππικοὶ, οὓς ἀπήγγελλε κατὰ τοῦ φιλοπροόδου εὐπατρίδου:

— Ἀκούς ἐκεῖ, βρε ἀδελφέ, ἡμεῖς νὰ δουλεύωμεν μὲ τὰ χεῖρά μας καὶ νὰ σου ἔρχεται αὐτὸς ὁ ἀλιτήριος νὰ μας κόβῃ τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα μὲ ἐργαλεῖα, τὰ ὅποια δουλεύουν μοναχὰ τῶν! Τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ πριονιστῆ ἦτον τρία φράγκα καὶ τώρα μόλις καὶ μετὰ βίας εὐρίσκει δύο. Εἶνε κατάστασις πραγμάτων αὕτη!

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἀτμομηχανὴ τοῦ μαρκησίου ἦτο δαπανηροτάτη, δὲν ἐκάλυπτεν, ὡς λέγομεν, τὰ ἐξόδα. Εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινε καὶ ὁ Μαθητῆς, ὅστις ἐλαττώσας τὰ ἡμερομίσθια κατάρθωσε δύο τινὰ, καὶ ἠθικῶς ἔβλαψε τὸν μαρκήσιον καὶ χρήματα πολλὰ ἐκέρδαινε.

Καὶ ὅμως ἡ δημοτικότης τοῦ Κλαιρεφόν ἦτο ἀκλόνητος καὶ στερεὰ, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Καρβαγὰν καὶ συντροφία ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι τὸ ἀρξάμενον ἡδῆ ἔργον τῆς καταστροφῆς δὲν ἔμελλε νὰ συμπληρωθῆ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ.

Τῷ 1847 ἐν ταῖς δημοτικαῖς ἐκλογαῖς ὁ Κλαιρεφόν ἐπλειοψήφησε κατὰ πολὺ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ Ζαφειρίου Διαμαντῆ, μεγάλου μυλωθροῦ.

Τοσοῦτον δὲ εἰργάσθη ὁ Καρβαγὰν ὑπὲρ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ μαρκησίου, ὥστε ἡ κόρη τοῦ μυλωθροῦ, ἐνόμισεν ὅτι ὁ Καρβαγὰν φερόμενος οὕτω, ἐκινεῖτο ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτήν, ἐν ᾧ ἡμεῖς γινώσκομεν ὅτι ἡ ἀφορμὴ ἦτο τὸ κατὰ τοῦ Κλαιρεφόν μῖσος.

Ἄλλ' ὁ Καρβαγὰν ὅμως ἦτο ἀνθρώπος πρακτικός, καὶ δὲν ἐνόμισεν ἄτοπον νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ γέννημα τῆς φαντασίας τῆς νεάνιδος· διὸ μετὰ ἐξ ἡμῶν ἐνυμφεύθη αὐτὴν λαβὼν καὶ προῖκα ἑκατοντάκιςχιλίων φράγκων.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐνυμφεύθη καὶ ὁ μαρκήσιος.

Ἀντιθέτως δὲ πρὸς τὸν πατέρα του, νυμφευθέντα χάριν κερδοσκοπίας, αὐτὸς ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος τὴν νεωτέραν θυγα-

τέρα του γείτονός του βαρώνου Σαιμμάρ, γέροντος ευπατρίδου μεγαλοπρεπεστάτου μὲν ἀλλὰ μικρᾶς περιουσίας, γαυριῶντος ἐπ' εὐγενεία.

Τούτου τὰ ἀριστοκρατικὰ φρονήματα εἶχε κληρονομήσει ἢ πρεσβυτέρα θυγάτηρ κυρία Ἰσαβέλλα.

Ἡ νέα μαρκησία Κλαιρεφόν, φύσις ἀφελῆς καὶ γλυκεῖα ἔτεκε δύο τέκνα, τὸν Ροβέρτον καὶ τὴν Ἀντωνίαν, καὶ κατὰ τὸ βραχύτατον διάστημα τοῦ βίου της, ὑπῆρξεν ὁ ἄγγελος τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Ἀπελθούσα ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, συμπαρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς καὶ ὄλην τὴν ἐν τῷ οἴκῳ φρόνησιν, καταλιπούσα τὸν Ὀνώριον προσκείμενον εἰς τὴν ἐφευρετικὴν αὐτοῦ μανίαν, ὄξυτέραν καὶ δαπανηροτέραν σὺν τῇ ἡλικίᾳ ὁσημέραι γινομένην.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΥΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΙΔ'

— Πῶς! γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ ὑπαστυνόμος. Εἶνε ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χθὲς ἔγεινεν ἄφαντος, καὶ τὸν ὁποῖον ζητεῖ ἡ οἰκογένειά του. Ὁ υἱὸς του ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐλάμβανον τὴν δῆλωσίν του, ὅταν ἦλθε νὰ με ζητήσῃ ὁ Πιεδούσης. Μὰ τὴν πίστιν μου, καθόλου δὲν ἐπερίμενα νὰ κάμω ἐδῶ μ' ἕνα ρίζιμο δυὸ τριγῶνα.

— Καὶ ἐγὼ, καθόλου δὲν ἐπερίμενα ὅτι θὰ ἐπροχωροῦμεν τόσο γρήγορα εἰς διαφώτισιν τῆς υποθέσεως. Εἴσθε ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ εἶνε τοῦ ἐμπόρου ποῦ λέγετε;

— Βεβαίωτατος. Περισσότερον ἀπὸ εἰκοσι φορὰς ἀπήντησα τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου καὶ εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον ἄλλως τε, εἶνε γνωστότατος εἰς ὄλην τὴν συνοικίαν, ὅπου διήλθε τὴν ζωὴν του, καὶ ὅπου ὁ πατήρ του εἶχεν ἐγκατασταθῆ πρὸ αὐτοῦ. Μετῆρχετο τὸ ἐμπόριον τῶν ὑφασμάτων χονδρικῶς.

— Ἦτο πλούσιος;

— Πλουσιώτατος, ἡ δὲ περιουσία του δὲν εἶνε νέα, ἀνέρχεται εἰς δύο ἢ τρεῖς γενεάς.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Κύριος Λερέ. Πέτρος Λερέ Βερὰρ καὶ Σ^α, εἶνε ἡ ἐπωνυμία τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου του.

— Τότε λοιπὸν ἔχει συνεταῖρον;

— Ὡ! ὁ συνεταῖρος αὐτὸς δὲν ἀναμιγνύεται ποσῶς εἰς τὰς υποθέσεις... Μοι φαίνεται μάλιστα ὅτι δὲν κατοικεῖ εἰς Παρισίους.

— Καὶ εἶνε νυμφευμένος ὁ κύριος αὐτός...; Πῶς τὸν ὀνομάζετε; Ἄ! Λερέ...

— Νυμφευμένος καὶ μάλιστα πατήρ δύο τέκνων. Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς του ἦλθε σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὰς ἐπτὰ καὶ μ' ἐξύπνησε διὰ νὰ με εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ πατήρ του ἔγεινεν ἄφαντος. Δὲν ἐπίστευα, ὅταν τοῦ ὑποσχόμουν ὅτι θὰ προβῶ εἰς ἐρεύνας, ὅτι θὰ ἐπροχώρουν τόσο γρήγορα.

— Αἱ ἐρευναι, τὰς ὁποίας ἀπὸ χθὲς ἐπεχείρησα, δὲν εἶνε τόσο προχωρημέναι. Ἐν τούτοις, κρητοῦμεν τὸ νῆμα... νῆμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κοπῇ, εἶνε ἀληθές... ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον δύναται ἐπίσης νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ τέλος... Ἄς ἴδωμεν, ἂν ὁ Τολβιάκ θὰ ἤξεύρῃ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ.

— Ὁ Τολβιάκ; Ὁ συνταξιούχος ἀνιχνευτής, ὁ ὁποῖος μᾶς ἦλθεν ἐξ Ἀγγλίας.

— Ναί, ἔστειλα νὰ τὸν ζητήσω διὰ νὰ τοῦ παραδώσω τὴν ὑπόθεσιν... δηλαδὴ τὰς συμπληρωματικὰς ἐρεύνας, ἐννοεῖται, διότι καὶ ἡμεῖς θὰ ἐργασθῶμεν... ὁ ἀνακριτὴς ἐπελήφθη ἤδη αὐτῆς.

— Ἀλλόκοτος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Τολβιάκ, ἔχει τεχνάσματα ἰδικὰ του, καὶ ἀκόμη ἕνα τρόπον νὰ σὲ παρατηρή...

— Ἐμαθε τὸ ἐπάγγελμά του εἰς διαφορετικὴν σχολὴν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας, τὸ γνωρίζει ὅμως καλῶς. Ἐπροτιμοῦσα ἐν τούτοις τὸν γέροντα Λεκόκ. Δυστυχῶς, αὐτὸς δὲν θέλει πλέον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τίποτε, διότι ἔκαμε περιουσίαν καὶ νυμφεῖται τὸν υἱόν του. Ἐν ὀλίγοις, μοι εἶπεν ἕνα σωρὸν ἀδικαιολογήτους προφάσεις. Μέχρις ὅτου δὲ ἔλθῃ ὁ ἀντικαταστάτης του ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀρχὴν τοῦ γρίφου.

— Ἡ ἀρχὴ μοῦ φαίνεται ὀλίγον μπερδευμένη.

— Ἄς δοκιμάσωμεν ἐν τούτοις. Ἐμαντεύσαμεν δυσκολωτέρους: Λέγομεν λοιπὸν, ὅτι ὁ δολοφονηθεὶς ἄνθρωπος εἶνε ὁ κύριος Λερέ, εὐπορος ἔμπορος, ἔγγαμος, πατήρ οἰκογενεῖας, ἐκλογεὺς, ἐκλέξιμος καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτὰ παρεπόμενα. Ἐπερνοῦσεν ὡς ἄνθρωπος σώφρων;

— Εἰς τὰς υποθέσεις του ἦτο τακτικὸς, ὀλίγον μάλιστα δύσκαμπος, ὅπως λέγουσιν οἱ μικρέμποροι τῆς συνοικίας. Διψυχρίζονται ὅμως ἐπίσης ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἐμπορίου του, ἐπερνοῦσε ζωὴν εὐθυμον. Ἐτρεχεν εἰς τὰ θεάτρα, καὶ δὲν ἀπεστρέφετο τὰς κυρίας τοῦ συρμοῦ.

— Οὔτε ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐφρόνου. Ὅθ' ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του, καὶ ἤνυεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐζήτει. Εἰπέ μοι, γνωρίζετε ἴσως τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία κατοικοῦσε ἐδῶ;

— Πολὺ ὀλίγον. Ἐμαθα κατὰ τύχην ὅτι μία Ἀγγλὶς ἦλθε καὶ ἐκάθησεν ἐδῶ, περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος θέρους.

— Μία Ἀγγλὶς, αὐτὴ εἶνε. Μὲ μίαν θαλαμηπόλον, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, καὶ ἰδοὺ πῶς τὸ ἔμαθα. Εἶνε περίπτωσις ἀρκετὰ περίεργος. Εἰς Ὁβερνός, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐργαστήριον εἶνε πλησίον τῶν κιγκλίδων τῆς εἰσόδου, ἦλθε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἔλαβον κατοχὴν ἕνα πρῶτ' εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦτο κλεισμένη πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἐκάθησεν εἰς αὐτὴν χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἰδιοκτήτου. Αὐτὸ δὲν ἦτο πολὺ σπουδαῖον. Διέταξα ἐν τούτοις ἀνάκρισιν καὶ ἔμαθον ὅτι ὁ ἀνθρακοπῶλης μετεχειρίζετο τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τοποθετῇ τὰ ξυλά του, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐνοικίασις τῆς οἰκίας τὸν ἐνοχλοῦσε πολὺ. Ἡ καταγγελία δὲν ἔχει ἄλλην αἰτίαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ κυρία ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου... μία ὠραία κυρία, μὰ τὴν πίστιν μου!

— Ἄν τὴν ἰδῆτε τὴν ἀναγνωρίζετε;

— Πιστεύω.

— Ὅθ' ὑπάγωμεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν Μόργην.

— Εἰς τὴν Μόργην;

— Ναί, αὐτὴ ἡ κυρία εὐρέθη ἐντὸς κιβωτίου καὶ μετὰ τὸ ἐγγχειρίδιον καρφωμένον εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Champ-de-l'-Alouette;

— Ἀκριβῶς. Βλέπετε, φίλτατε συνάδελφε, ὅτι ὅλαι αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ μᾶς δώσετε ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἔχω εἶνε ὀλίγαι. Ἡ κυρία μοῦ ἔδειξεν ἐνοικισυμβόλαιον διὰ τρία ἔτη μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότη. Τὸ συμβόλαιον ἦτο ἐν τάξει, καὶ διέταξα τὸν ἀνθρακοπῶλην νὰ σηκώσῃ τὰ ξυλά του. Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶχεν ἄλλας συνεπείας.

— Τότε, ἡ Ἀγγλὶς αὐτὴ ἔζη ἐντίμως;

— Τοῦλάχιστον δὲν ἔδιδεν καμμίαν ἀφορμὴν παραπόνων. Ἐὰν ἔζη βίον σκανδαλώδη θὰ τὸ ἐμάνθανον, διότι αἱ «πριγκιπέσσαι» τῆς μεσαίας τάξεως εἶνε σπάνιαι εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Βάλ-δὲ-Γράς. Ἄλλως τε ὁ Ὁβερνός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφορμὰς νὰ μνησικακῇ ἐναντίον της, θὰ τὴν κατήγγελε.

— Πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ὁ Ὁβερνός. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ὠμίλησε μετὰ τὴν γυναῖκά του, καὶ τοὺς δύο θὰ τοὺς συστήσω εἰς τὸν Τολβιάκ. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ οἰκοδεσπότη;

— Ὅχι, ὅτι ἐνθυμοῦμαι, εἶνε ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἐνοικισυμβόλαιον εἶνε χρονολογημένον ἐκ Λονδίνου.

— Καλὰ! ἀλλὰ τρέπει νὰ ἔχῃ ἀντιπρόσωπον εἰς Παρισίους. Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμεν ἀπὸ τὸν δημόσιον εἰσπράκτορα, ὁ ὁποῖος θὰ εἰσέπραξε τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου. Τώρα, ἄς ἀνακεφαλιώσωμεν. Μία ξένη, νέα, ὠραία, χωρὶς σύζυγον, ἄνευ οἰκογενείας, δὲν ἔρχεται χωρὶς αἰτίαν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Ποῦ ἐκατοικοῦσεν ὁ κύριος αὐτὸς Λερέ;

— Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πανθέου.

— Δύο βήματα μακρὰν. Ὅλα ἐξηγοῦνται τώρα. Ὁ προστάτης ἐγκατέστησε τὴν προστατευομένην εἰς τὴν συνοικίαν του, καὶ ἐπροτίμησε ἕνα δρόμον τὸν ὁποῖον ἕνας εὐπόλητος ἔμπορος ἤμπορεῖ νὰ ἐπισκέπτεται χωρὶς νὰ ἐνοχοποιῇ τὴν οἰκοδέσποιαν.

— Πράγματι, ἡ ὑπόθεσις εἶνε παραδεκτὴ. Μόνον ... διατὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν ἐδολοφόνησε; Δὲν φονεύουν ποτὲ τὴν ὄρνιθα μὲ τὰ χρυσὰ αὐγὰ.

— Ὅχι διὰ νὰ τὸν κλέψῃ βέβαια, διότι ἔχει τὸ ὠρολόγιον καὶ τὴν χρυσὴν ἀλυσίν του.

— Καὶ τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἀκόμη. Ἰδοὺ! βλέπω τὴν ἀκρὰν δέρματος ρωσικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του.

— Ἐὰν περιέχῃ ἀξίας, θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν τί νὰ σκεφθῶμεν ἄλλως τε ἔχω ὠρισμένας ιδέας ἐπὶ τῆς αἰτίας τῶν δύο αὐτῶν κακουργημάτων, καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον διεπράχθησαν. Τὸ σχέδιόν μου ἐχαράχθη, εἶμαι ὁμως περιέργως νὰ ἴδω πῶς θὰ θεωρήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ὁ Τολβιάκ. Αὐτὸς εἶνε πνεῦμα ἰδιότροπον, καὶ ἔχει τεχνάσματα ἰδικά του. Ἄς τὸν περιμένωμεν.

— Δὲν θὰ τὸν περιμένετε πολλὴν ὥραν, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος πλησιάζας εἰς τὸ παράθυρον. Νὰ μία ἀμαζα πού σταματᾷ καὶ καταβαίνει ὁ Πιεδούσης.

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἐπορεύθη ἐπίσης ἵνα παρατηρήσῃ εἰς τὴν ὁδόν, δὲν ἔχασε καιρὸν, καὶ εἶχε τὴν τύχην νὰ εὔρῃ τὸν Τολβιάκ. Αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα, διότι ὁ φίλτατος Τολβιάκ μένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ἐπανέλαθεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅτι δὲν βιάζεται πολὺ νὰ καταβῇ. Μολοντί διέταξα τὸν Πιεδούσῃ νὰ μὴ τοῦ ἀναφέρῃ τὸ παραμικρόν, αὐτὸς ὁμως πρέπει νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐπέγει, καὶ ὅτι δὲν τὸν προσεκάλεσα διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσω διὰ τὸν Ἀνατολικὸν πόλεμον ἢ διὰ τὴν τιμὴν τῶν χρεωγράφων.

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀνατείνει καὶ τὸ φῶς ὠραίου χειμερινοῦ ἡλίου ἐφώτιζε τὴν θλιβερὰν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε χώραν σκηνὴ ἐπουσιώδης μὲν, ἀλλ' ἥτις ἐπέσυρεν ἐν τούτοις τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ἱσταμένου εἰς τὸ παράθυρον τοῦ προδρόμου.

Ὁ Πιεδούσης, ὀρθὸς πρὸ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος τῆς ἀμαζῆς, ἐσυνθηκολόγει μετὰ τοῦ ἐντὸς μείναντος προσώπου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπέμεναν ἵνα τὸν καταπίσῃ νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμαζῆς, καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο ἀντίστατο. Ὁ ἀνθρακοπώλης καὶ ἡ σύντροφος αὐτοῦ, καρφωμένοι ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐργαστηρίου των, παρετήρουν περιέργως.

— Ἐπρεπε νὰ κλείσουν προσωρινῶς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν τρύπαν των, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Ἐν τούτοις ὁ Τολβιάκ, διότι αὐτὸς ἦτο, συγκατένευσε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμαζῆς, καὶ ἐφάνη περιτετυλιγμένος ἐντὸς εὐρείας μηλωτῆς, ἥς τὸ περιλαίμιον, ἀνεγειρμένον μέχρι τῶν ὠτων, ἔκρυπτε κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἐδίστασεν ἀκόμη ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, εἶτα, παρατηρήσας τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τὸν ὑπαστυνόμον, οἵτινες τῷ ἐποίουν μακρόθεν φιλικὰ νεύματα, ὤθησε τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, καὶ, ἀφοῦ ἔοριψε βλέμμα ταχὺ πρὸς τ' ἀριστερά, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἐσκέπτετο νὰ διαφύγῃ καὶ αὐτός, ὅπως ὁ γέρον Λεκὸκ.

ΙΕ'

Ὁ Πιεδούσης ἐτοποθέτησε τὴν ἀμαζαν ὀλίγον ἀπωτέρω, ἵνα μὴ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν, καὶ ἐπορεύθη, ὅπως σταματήσῃ πρὸ τοῦ ζεύγους Ὁβερνὸ, ὅπερ ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὑπόγειον ἐργαστήριόν του.

Ἐν τούτοις ὁ Τολβιάκ διηυθύνετο πρὸς τὴν ἀναβάθραν, βαδίζων κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου καὶ ἐπὶ τῆς ἀκρας τῶν ποδῶν.

— Νὰ, ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ἐπαγγέλματος, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τῷ ὑπαστυνόμῳ. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ὑπάγῃ νὰ πατήσῃ εἰς τὰ βήματα τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς τὸ χιόνι καὶ νὰ μᾶς καταστρέψῃ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου.

— Εἶνε ἀληθές, ἐτονθόρυσεν ὁ ὑπαστυνόμος. Προσέχει μάλιστα τόσον, ὥστε ἀποφεύγει ν' ἀφήσῃ τὰ ἴχνη τῶν ἰδικῶν του, καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι περπατεῖ ἐπάνω εἰς τ' αὐγὰ.

Ἡ προφύλαξις ἦτο ἀνωφελής, διότι ὁ παγετὸς τῆς νυκτὸς εἶχεν ἀποσκληρύνει τὴν χιόνα, καὶ ὁ μόλις ἀνατείλας ὠχρὸς ἥλιος δὲν εἶχε ἀναλύσει ἔτι αὐτήν.

Ὁ κύριος Τολβιάκ παρετήρησεν ἀναμφιβόλως, ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος συγχύσεως, διότι ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ δὲν ἐχαράττοντο πλέον τὰ ἴχνη του. Ἐλαβεν ὁμως τὴν πρόνοιαν νὰ διατρέξῃ κύκλον, ἵνα μὴ καταστρέψῃ τ' ἀρχαῖα, καὶ ὅτε ἔφθασεν ὑπὸ τὸ παράθυρον ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἶπεν αὐτῷ μειδιῶν:

— Εὖγε! ἀγαπητὲ Τολβιάκ. Νὰ, τί θὰ εἶπῃ εἰσοδος ἐσκεμμένη. Ἐνας ἀρχαῖος θὰ ἐπενοῦσε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν αὐλὴν.

Ὁ ἐξ ἐμφύτου ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτὴς οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἀνήλθεν, οὐχὶ ἀνευ δισταγμοῦ, τὰς βαθμίδας τῆς ἀναβάθρας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἐπερίμενον αὐτὸν εἰς τὸν πρόδρομον.

— Εἰσέλθετε ἐκεῖ, εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ἐχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν πρὶν ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἀφέθη νὰ ὀδηγηθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπερ προηγεῖτο τοῦ ἀναπαυτηρίου· οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ἠκολούθησαν.

— Περί τίνος λοιπὸν πρόκειται; ἠρώτησε καταβιάζων τὸ περιλαίμιον τῆς μηλωτῆς αὐτοῦ.

Τότε ἐφάνη τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς, ἀφ' ἧς στιγμῆς κατήλθε τῆς ἀμαζῆς.

Ἦτο πρόσωπον ἀνθρώπου τεσσαράκοντα ἔως τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, πρόσωπον ἐντελῶς κεκαρμένον, οὐτινος τὰ κανονικὰ χαρακτηριστὰ ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν μόνον ἐξέφραζον. Τὸ μέτωπόν του δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ρυτίδα, τὸ στόμα του οὐδεμίαν πτυχὴν. Ὁ τετράγωνος καὶ προεξέχων πῶγων του ἐμαρτύρου, ἀληθῶς εἶπεῖν, σταθερότητα χαρακτῆρος λίαν ἐνεργητικὴν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἦσαν ζωηροί. τὸ δὲ βλέμμα του ἦτο σχεδὸν ἡρεμὸν. Ἡ ἐπίδερμίς του ἦτο λεῖα καὶ ὀλίγον ὑπερυθρόφαιος, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχον τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν κανονικότητα προτομῆς γεγλυμμένης ἐπὶ σκληροῦ λίθου. Ἀλλως τε ὁ Τολβιάκ ἦτο μετρίου ἀναστήματος, μῆτε χονδρὸς, μῆτε λεπτός, ἡ δὲ στάσις αὐτοῦ δὲν εἶχε τί τὸ ἰδιάζον.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ φύσις τὸν ἐπλασεν ἐξέπιτηδες ἵνα δύνηται νὰ ὑποκρίνηται μετ' ἐπιτυχίας διάφορα πρόσωπα. Τοῦτο ἦτο πολὺτιμον πλεονέκτημα δι' ἀστυνομικὸν ἀνιχνευτὴν, ἦτο δὲ πολὺ πιθανὸν ἡ φύσις αὐτοῦ νὰ συνέτεινεν εἰς τὸν προορισμὸν του.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ ὑποψήφιος διάδοχος τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἐφαίνετο ἦττον τοῦ συνήθους ἀπαθῆς. Οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐφαίνοντο ζητοῦντες ν' ἀναγνώσωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας, καὶ ἡ φωνὴ του εἶχε τόνον ἦτον ὑπόκωφον τοῦ συνήθους, ὅτε ἠρώτησε διὰ ποίαν αἰτίαν τὸν ἔφερον ἐκεῖ.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ μαντεύσετε; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, τρίβων τὰς χεῖρας.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ διακεκριμένος ἀνιχνευτής. Ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολβιάν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Διευθυντῆς μοὶ ἐζήτησε πληροφορίας τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

— Καὶ τὴν ὁποίαν θὰ διευκρινήσετε, ἀφοῦ ἀνακαλύψετε τοὺς κληρονόμους, εἶμαι περὶ τούτου πεπεισμένος, ἀγαπητὲ μου Τολβιάκ. Ἀλλὰ τώρα πρόκειται περὶ ἄλλου ὄλως διαφόρου πράγματος, καὶ ποτὲ δὲν θὰ εὕρωμεν καλλιτέραν εὐκαιρίαν διὰ νὰ προστρέξωμεν εἰς τὴν ἱκανότητά σας.

— Ἡ ἱκανότης μου εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι πρὸ ὀλίγου βλέπων ὑμᾶς δισταζόντα πρὸ τῶν κιγκλιδῶν, ἐφοβήθη...

— Τί πρᾶγμα;

— Ἐφοβήθη, μήπως δὲν ἠθέλατε νὰ

μὰς βοηθήσετε. Ἐφαίνεσθε ὡς ἄνθρωπος περιπατῶν στατικῶς.

— Δὲν ἀποποιούμαι ποτὲ καμμίαν ὑπόθεσιν πρὶν τὴν γνωρίσω, καὶ ἀνυπομῶνως περιμένω νὰ μάθω ποία εἶνε ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε.

— Τοῦτο εἶνε ὀρθόν, καὶ θά...

— Ἐὰν ἐδίστασα ὀλίγον διὰ νὰ καταβῶ ἐκ τῆς ἀμαξίας, τοῦτο συνέβη διότι ὁ ἀριθμὸς εἰκοσιένια εἶνε βλάξ. Ἀντὶ νὰ διατάξῃ τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ἤλθε νὰ μὰς ἀφήσῃ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἴσως χρειασθῆ νὰ ἔλθω πολλάκις, διότι ὑποθέτω ὅτι δὲν μὲ προσκαλέσατε ἐδῶ χωρὶς ἀφορμὴν. Δὲν ἤθελα νὰ παρατηρηθῶ ἀπὸ τοὺς γείτονας, καὶ ἔμεινα ὀλίγον διὰ νὰ σηκώσω τὸ περιλαίμιον τῆς μηλωτῆς μου...

— Ἐχετε πολὺ δίκαιον, ἀγαπητὴ διδάσκαλε, καὶ θὰ τὸν διορθώσω αὐτὸν τὸν Πιεδοῦσῃν. Ἐξέπεσε πολὺ αὐτὸ τὸ παιδί... Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Πρέπει νὰ ἠκούσατε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ κιβωτίου;

— Ἐντὸς τοῦ ὁποίου κῆραν τὸ πτώμα γυναικός, ὁδὸς Champ-de-l'Allouette, εἶπε βραδέως ὁ κύριος Τολβιάκ. Ναί, περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔμαθα κάτι τι χθὲς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου εἶχον ὑπάγει διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῶν κληρονόμων τοῦ Ὁ-Σολιβάν... δὲν γνωρίζω ὅμως τὰς λεπτομερείας... Ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει εἰς βωβὸς, ἢ ὅτι προσποιεῖται τὸν βωβὸν... καὶ ἡ ὑπόθεσις μοὶ φαίνεται ἐνδιαφέρουσα.

Ἀπαγγέλλων τὰς φράσεις ταύτας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ὠμίλει μετὰ προσοχῆς, ὅπως εἶχε βαδίσει καὶ εἰς τὴν αὐλήν.

— Σπουδαιότερα ἀφ' ὅ,τι τὴν φαντάζεσθε, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, πρὸ πάντων δι' ὑμᾶς, διότι ἀνάγεται εἰς τὴν εἰδικότητά σας. Εἶνε ὑπόθεσις Ἀγγλική, τοῦλάχιστον ὑπὸ τὴν μίαν αὐτῆς ὄψιν. Θέλετε νὰ τὴν ἀναλάβετε;

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ὁ Τολβιάκ ἔμεινεν ἀπαθής, καὶ δὲν ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Φρονεῖτε λοιπόν, ἠρώτησε μετ' ὀλίγον, ὅτι θὰ λάβετε ἀνάγκην βοηθοῦ;

— Ἀπολύτως. Οἱ ἀριθμοὶ μὰς εἶνε ἄξιοι ὅταν πρόκηται νὰ συλλάβουν κανένα δραπετὴν τῶν φυλακῶν ἢ κανένα κακοῦργον ἐξ ἐπαγγέλματος, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅμως αὐτὴν ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, καὶ αὐτοὶ δὲν ἀξίζουν τίποτε. Ἐχομεν ἀνάγκην ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἀνήκει εἰς τὸ σπῆτι.

— Ἀλλά... ἔχετε τὸν κύριον Λεκὸκ... ὁ ὁποῖος, μοῦ φαίνεται... ἔχει ὄλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.

— Ὁ Λεκὸκ ἔκαμε τώρα περιουσίαν, καὶ δὲν θέλει πλέον ν' ἀναμιχθῆ εἰς τίποτε.

— Τὸ λέγει, ἀλλ' ἔὰν ἐγὼ ἀνελάβω τὸν τὴν θέσιν του.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος μοὶ ὠμίλησε περὶ ὑμῶν, καὶ θερμῶς σὰς ἐσύστησε.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι ἦτο εὐνοικῶς διατεθειμένος ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀπατάσθε. Ὁ Λεκὸκ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν, καὶ ἡ ἰδική σας εἶνε ἀδιαφιλονεικητος. Δι' αὐτό, ἀγαπητὴ Τολβιάκ, δὲν ἔχετε καμμίαν ἀφορμὴν ν' ἀρνηθῆτε. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε μοναδική, καὶ θὰ ἔχετε ἀπὸ αὐτὴν δόξαν καὶ κέρδη, διότι ἡ ἀμοιβὴ θὰ εἶνε μεγάλη. Λοιπόν, εἰμεθα σύμφωνοι, δὲν εἶνε ἀληθές; Δέχεσθε;

— Πρὶν σὰς ἀπαντήσω, ἐπιτρέπατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐν πρώτοις εἰς ποῖον σημεῖον τῆς ὑποθέσεως εὐρίσκεσθε τώρα, εἶπε δι' ὑπερφυγῶν ὁ Τολβιάκ.

— Θὰ σὰς διηγηθῶ μὲ δύο λέξεις ὅ,τι χρειάζεται νὰ γνωρίζετε, δηλαδὴ θὰ σὰς κάμω τὴν ἔκθεσιν τῆς ὑποθέσεως. Τὸ ὑπόλοιπον θὰ τὸ ἴδωμεν μαζύ, διότι δὲν θέλω νὰ ἐπηρεάσω τὰς ἐντυπώσεις σας. Ἰδοὺ λοιπόν τί γνωρίζομεν. Ἡ γυναικὴ εἶνε ἀγνωστος. Ἡ ἐξέτασις τοῦ πτώματος δὲν ἐχορήγησε καμμίαν ὠφέλιμον ἔνδειξιν καὶ ἀκόμη ἐζητοῦμεν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διεπράχθη ὁ φόνος, ὅταν συνελθῶμεν τὴν ἰδέαν ν' ἀφήσωμεν ἐλεύθερον τὸν βωβὸν διὰ νὰ τὸν παρακολουθήσωμεν. Αὐτὸς μὰς ὠδήγησεν ἐδῶ, καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἐπισκεφθῆτε τὴν οἰκίαν, θὰ ἴδητε ὅτι δὲν μὰς ἀπεπλάνησε. Τώρα γνωρίζετε σχεδὸν ὅσα καὶ ἐγώ. Ἀποφασίσατε.

— Ἀγαπητὴ μοὶ διδάσκαλε, ἀπήντησεν ὁ Τολβιάκ μετὰ μικρὰν σκέψιν, δέχομαι... ὑπὸ ἓνα ὅμως ὄρον.

— Θὰ σὰς δοθῆ ὅ,τι ζητήσετε.

— Τοῦτο ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἔὰν ἀναμιχθῶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, θέλω νὰ ἔχω πλήρη ἐλευθερίαν.

— Πολὺ καλὰ γνωρίζετε ὅτι ποτὲ δὲν σὰς παρεμβάλλαμεν προσκόμματα.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ἔχω ἀνάγκην εὐρυτέρας ἐλευθερίας. Τὴν ὑπόθεσιν ἀντελήφθην ὑπὸ ἰδιάζουσας ἐποψίαν, καὶ θέλω νὰ ἐπιληθῶ αὐτῆς μόνος καὶ ὅπως ἐγὼ ἐννοῶ.

— Δὲν ἔχομεν καμμίαν δυσκολίαν ὡς πρὸς τοῦτο.

— Οἱ ὑπάλληλοί σας θὰ κάμνουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ τοὺς διατάττω, καὶ τίποτε περισσότερον. Δὲν θὰ μ' ἐρωτήσετε ποτὲ διατί ἐνεργῶ κατ' αὐτὸν ἢ κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, καὶ δὲν θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ποτὲ νὰ κάμω χρῆσιν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἤθελον ἐγκρίνει. Μὲ δύο λέξεις, θὰ εἶμαι κύριος ἀπόλυτος τῆς διευθύνσεως τῶν ἔρευνῶν.

— Πόσος καιρὸς σὰς χρειάζεται, κατὰ τὴν κρίσιν σας, διὰ νὰ τελειώσετε αὐτάς;

— Εἰς μὴν. Ἐὰν, ἐντὸς ἐνὸς μηνός, δὲν σὰς παραδώσω τὸν δολοφόνον μὲ ὄλα τὰ πειστήρια διὰ τὸ κακοῦργοδικεῖον, θὰ παραδώσω τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν διεύθυνσιν.

— Πολὺ καλὰ, ἀγαπητὴ Τολβιάκ. Συνεβούλευθην τοὺς προϊσταμένους μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιδοκιμασῶν τὴν μεταξύ μὰς συμφωνίαν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσθε ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐγώ,

δὲν ἔχω πλέον παρὰ νὰ σὰς χορηγήσω πληροφορίας, καὶ θ' ἀρχίσω μὲ κάτι τι τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἐνδιαφέρει. Ἐλάτε μαζύ μου, προσέθεσεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, λαμβάνων τὸν βραχίονά τοῦ Τολβιάκ καὶ ὀδηγῶν αὐτὸν εἰς τὸ ἐστιατήριον.

ΙΓ'

Ἡ θύρα τοῦ ὀψοφυλακίου ἦτο ἀνοικτή, καὶ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ παρετήρησεν ὁ Τολβιάκ, ὅταν ἔθεσε τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ ἐστιατηρίου, ἦτο τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς ἐμπόρου, ὅπερ ἔκειτο μὲ τεθραυσμένον κρανίον καὶ αἰμόφυρτον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο ἐντελῶς κύριος ἐκυτοῦ. Ἡ ἀπαθὴς φυσιογνωμία του δὲν ἐξέφρασεν, ἀφότου εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, οὔτε φόβον, οὔτε ἐνθουσιασμόν, οὔτε ἐκπληξιν, οὔτε οἰανδήποτε ἄλλην συγκίνησιν. Καὶ ἐν τούτοις, ὅτε εὐρέθη αἴφνης πρὸ τοῦ οἰκτροῦ τούτου θεάματος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ νευρικὴν ταραχήν, εἰς δὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας ἐφάνη ὅτι ὠχρία ἐλαφρῶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν οὗτος μειδιῶν, ἠμπορεῖ νὰ ὀρκισθῆ κανεὶς ὅτι ἡ θέα τοῦ πτώματος σὰς κάμνει αἰσθησιν. Ἄς λέγουν λοιπόν ἀκόμη ὅτι ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος σκληρύνει τὴν καρδίαν. Ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ἀγαπητὴ μοὶ Τολβιάκ, ὅτι δὲν σὰς ἐγνώριζον τόσον εὐαίσθητον. Ὡς αὐτὸν εἶδομεν πολλοὺς καὶ σεῖς καὶ ἐγώ... καθὼς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὁδοῦ Σαβῶ... τὴν μητέρα καὶ τὰ δύο παιδιά σφαγμένα... εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἐγὼ ἐφρικίασα, ἐνῶ σεῖς ἐμείνατε ἀπαθής... καὶ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἀνακαλύπτετε τὸν φονέα... Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ κατὰ τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ τὸν ἀνακαλύψετε ἐπίσης γρήγορα... μολονότι κατ' ἀρχὰς συνεκινήθητε ὀλίγον.

— Συνεκινήθη ἐξ εὐχαριστήσεως, μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Τολβιάκ, ὅστις εἶχεν ἤδη συνέλθει. Μόνον τὸ ἐν μέρος τῆς ὑποθέσεως ἐγνώριζον καὶ εὐρίσκον αὐτὴν σκοτεινὴν, ἀλλ' ἰδοὺ ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία τὴν διαρωτίζει. Ἡ ἀπόδειξις τῆς ταυτότητος τοῦ δευτέρου αὐτοῦ πτώματος θὰ εἶνε εὐκολωτέρα τοῦ ἄλλου.

— Ὅρθόν, φίλε μου. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ, εἶνε ἓνας τίμιος ἔμπορος τοῦ τμήματος, ὅστις εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ συνδεθῆ δι' ἀθεμίτων σχέσεων μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης. Αὐτὸ εἶνε φῶς φανερόν.

— Ἡξεύρετε τ' ὄνομά του;

— Ναί, καὶ ὁ συναδελφός μου μάλιστα τὸν ἐγνώριζε καὶ ἐξ ὄψεως. Εἶνε ἓνας Λερέ, ἔμπορος πανικῶν, καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Πανθέου.

Ὁ Τολβιάκ οὐδὲν ἀπήντησεν. Ἐφάνετο σκεπτόμενος ἐπὶ τῆς νέας ταύτης πληροφορίας.

— Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε ἄξιον σημειώσεως, ἐπανελάθεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, εἶνε ὅτι δὲν τοῦ ἔ-

κλεψαν τίποτε, διότι ἔχει ἐπάνω του τὰ κοσμήματά του. Ἐμποροῦμεν μάλιστα νὰ βεβαιωθῶμεν δι' αὐτὸ καλλίτερον, προσέθηκε λαμβάνων τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἐξήρητο κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ νεκροῦ. Ἰδοῦ! Τί σὰς ἔλεγον! δύο χιλιόπραγκα χαρτονομίσματα, ἐν τῶν πεντακοσίων, τέσσαρα τῶν ἑκατῶ ... τὰ χρήματα μένουσιν ἄθικτα ἄς παρατηρήσωμεν τ' ἄλλα χαρτία, ἀφοῦ τὸ ἀνοίξαμεν... λογαριασμοὶ ἐξωφλημένοι... ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ὄνομα Κάρολος Λερέ... Μία ἐπιστολή... ὁ χαρακτήρ εἶνε γυναικεῖος...

— Νὰ τὴν ἴδω, εἶπε ζωηρῶς ὁ Τολβιάκ, ἀπλότων τὴν χεῖρα.

— Ὅτ' τὴν ἀναγνώσωμεν μαζύ, πρέπει ὅμως νὰ μείνη εἰς τὴν δικογραφίαν... ἴσως εἶνε ἡ κλεῖς, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν... Νὰ τα, δὲν εἶνε παρὰ δύο μόνον γραμμαί: «Ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἰς τὰς δέκα ὥρας ἀκριβῶς. Ἡ κιγκλὶς θὰ εἶνε ἀνοικτή». Αὐτὸ δὲν μὰς λέγει μεγάλα πράγματα. Ἡ ἐπιστολή ὅμως εἶνε βέβαια γραμμένη ἀπὸ τὴν δολοφονηθεῖσαν γυναῖκα, διότι ὑπογράφεται «Μαίρη».

— Γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὀνομάζεται Μαίρη; ἠρώτησεν ὁ Τολβιάκ.

— Ναί, πρὶν σὰς ἐξηγήσω πῶς τὸ γνωρίζω, θὰ σὰς εἶπω ὅτι αὐτὸ τὸ ἐφύλαττον διὰ νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξιν. Εἶδον τὸν φονέα.

— Τὸν εἶδατε! ... Ποῦ; Πῶς;

— Ἐδῶ, αὐτὴν τὴν νύκτα. Ἐστησα παιγίδα, καὶ ἐκρύφθην εἰς τὸ ἀναπαυτήριον. Τὸ μεσονύκτιον ἕνας ἄνθρωπος ἐμβῆκε σιγᾷ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας: «Μαρία, ἐδῶ εἶσαι;»... γαλλιστί, κατὰ πρῶτον, εἶτα ἐπανέλαβεν αὐτὰς ἀγγλιστί.

— Καὶ ἐπαρουσιάσθη ἀμέσως; Εἶδατε τὸ πρόσωπόν του;

— Ὅχι τὸσον καλά διὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. Εἶχε τὸν πλόν του χαμηλωμένον ἕως τὰ μᾶτια του, καὶ κασενὲ ἔφραττε τὸ στόμα του. Μοῦ ἐφάνη ἐν τούτοις ὅτι εἶχε γενειάδα καὶ δασὺ τὸ ματόφρυδο.

— Καὶ δὲν ἠμπορέσατε νὰ τὸν συλλάβετε; ἠρώτησεν ὁ ἀνιχνευτής.

— Ἄ! Ἰδοῦ τί συνέβη. Συνέλαβον τὴν ἀνόητον ιδέαν νὰ κρυφθῶ ἐντὸς τῆς θήκης τοῦ ὥρολογίου. Ἐπταρτίσθην, καὶ αὐτὸς ἔτρεξε κατ' ἐπάνω μου, μ' ἐκλείδωσε, καὶ ἔφυγε. Τὸ χειρότερον δὲ εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι μου, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαττον εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἄφησαν νὰ περάσῃ ἅμα ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς χαρτίον ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

— Χαρτίον ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου! Μὰ τὴν πίστιν μου! Νὰ ἄριστον τεκμήριον, καὶ θὰ εἶμαι πολὺ ἀδέξιος ἂν δὲν ἐπιτύχω δι' αὐτοῦ, εἶπεν ὁ κύριος Τολβιάκ, οὐτινος τὸ πρόσωπον ἐφικιδρύνθη ἀφ' οὗτου ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας διηγείτο ὅτι εἶδε τὸν φονέα. Ὅτ' μοὶ στείλετε τὸ ταχύτερον τοὺς δύο ἀριθμούς, οἱ ὁποῖοι λέγουσιν ὅτι εἶδαν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

— Ὅτ' κάμω καὶ τι καλλίτερον. Ὅτ'

τοὺς θέσω εἰς τὰς διαταγὰς σας ἐπὶ ἓνα μῆνα. Εἶνε ὁ 29 καὶ ὁ 33. Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι καὶ τοὺς δύο φόνους τοὺς διέπραξεν ὁ ἴδιος κακοῦργος;

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς περὶ τούτου.

— Ἐν τούτοις δὲν ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ἰδίου ὄπλου καὶ εἰς τὰ δύο θύματα. Ὁ ἄνδρας ἐφρονεῦθη μὲ κτύπημα ράβδου καὶ ἡ γυναῖκα μὲ ἐγχειρίδιον.

— Ἀδιάφορον! Θέλετε νὰ μάθετε πῶς ὑπολογίζω ὅτι ἔγειναν οἱ δύο φόνοι; Ἡ γυναῖκα ἔστησεν εἰς τὸν ἔμπορον ἐνέδραν, διότι, κατ' ἐμέ, αὐτὴ ἦτο συνένοχος τοῦ πρώτου κακούργηματος. Ἐδείπνησε μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ὁ φονεὺς ἐμβῆκεν ἠσύχως καὶ τὸν ἐφόνευσε μὲ ἓνα κτύπημα εἰς τὸ κεφάλι. Ἐτοποθέτησαν τὸ πτώμα εἰς τὸ ὄψοφυλάκιον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ συσκεφθοῦν τί ἐμελλε νὰ πράξουν. Ἐκεῖ, ὁ δολοφόνος, ὁ ὁποῖος εἶχε προσχεδιάσει ν' ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὴν συνένοχόν του, τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὸ κιβώτιον. Ὁ βωβός, ὁ ὁποῖος ἦτο προειδοποιημένος, ἔφθασεν εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν, καὶ ἐσήκωσε τὸ κιβώτιον ἐς τοὺς ὤμους του.

— Τότε, κατὰ τὸ σχέδιόν σας, ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες δὲν τὸν συνελάμβανον, θὰ ἐπέστρεφε μαζύ μὲ τὸν κύριόν του νὰ ζητήσῃ τὸ ἄλλο πτώμα;

— Ἄναμφιβόλως.

— Τοῦτο τοῦλάχιστον εἶνε τὸ πιθανώτερον. Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται, ἀγαπητὲ Τολβιάκ, ὅτι τὴν ἐπομένην νύκτα ἤλθεν ἐδῶ ὁ κακοῦργος καὶ εἶπε: «Μαρία, ἐδῶ εἶσαι;» Ἐπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃ καλά ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ παρατήρησις αὕτη περιέπλεξε τὸν κύριον Τολβιάκ, ὅστις ὅμως συνῆλθεν ἀμέσως καὶ εἶπε ψυχρῶς:

— Πρέπει νὰ ὑπῆρχε μία θαλαμηπόλος.

— Ναί, μία Ἀγγλίς. Μία γείτων μοὶ τὸ εἶπε.

— Τότε λοιπὸν! ἡ θαλαμηπόλος ὠνομάζετο Μαίρη, καὶ πρέπει νὰ ἦτο συνεννοημένη μὲ τὸν φονέα, διότι ἔγεινεν ἄφαντος, δὲν εἶνε ἀληθής;

— Τὴν ἐσπέραν τοῦ κακούργηματος.

— Τότε ἡ συνεννοχὴ τῆς εἶνε φανερά.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη.

Καὶ ἐν τούτοις τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εὐρήκαμεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ἐμπόρου, δὲν τὴν ἔγραψεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Διατί ὄχι; Ἡ κυρία εἶχεν ἴσως τοὺς λόγους τῆς νὰ μὴ γράφῃ ἡ ἴδια.

— Πράγματι, αὐτὸ τὸ εἶδομεν καὶ ἄλλοτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀσχολούμεθα περὶ τῆς ὑπηρετίας, ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Αὐτὸ μόνον δὲν ἐπεσκεπθῆν.

— Ἄς ἀναβῶμεν, εἶπε λακωνικῶς ὁ κύριος Τολβιάκ.

Ἡ συμπληρωματικὴ αὕτη ἐπιθεώρησις οὐδὲν νέον τεκμήριον ἐχορήγησεν. Ἐκεῖ, καθὼς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δωμάτια, ἐκτὸς τοῦ ὄψοφυλακίου καὶ τοῦ ἐστιατηρίου, ἐβασίλευε πλήρης τάξις. Οὐχ ἦ-

τον καὶ ἐνταῦθα τὰ ἐρμάκια ἦσαν κενά.

— Ἡ θαλαμηπόλος, καθὼς καὶ ἡ κυρία τῆς, εἶχον προετοιμάσει τὰ παντὰ διὰ τὴν ἀναχώρησιν, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Καὶ ἂν τὰ κιβώτια, τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς τὸν πρόδρομον δὲν περιέχουν ἐνδύματα ἰδικὰ τῆς, αὐτὸ εἶνε μία ἔτι ἀπόδειξις ὅτι ἐπῆρε τὰ πράγματά τῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι ζῆ καὶ ἴσως εἶνε συνένοχος μὲ τὸν φονέα. Τώρα δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἄλλο ἐδῶ, παρὰ αὐτοψίας χειρουργικὰς καὶ δικαστικὰς, εἰς τὰς ὁποίας θεωρῶ περιττὸν νὰ παρευρεθῆτε, καθ' ὅσον θέλω ἑλῶ σὰς πέμψει ἀντίγραφον τῶν ἐκθέσεων. Ὅτ' σὰς γνωστοποιῶ ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἰδιοκτήτου, ὅπως μάθω εἰς ποῖον ἐνοικίασε τὴν οἰκίαν. Τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ὑμᾶς, φίλτατε Τολβιάκ, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἴσθε ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσετε ὅπως θέλετε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, καὶ σὰς προειδοποιῶ ὅτι σκοπεύω νὰ μὴ ἐπιστρέψω πλέον εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἂν δὲν ἀνακαλύψω τὸν φονέα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ βλέπουν οἱ γείτονες.

— Πολὺ φρόνιμα ἐσκεπθῆτε. Ἐπιθυμοῦσα ἐν τούτοις νὰ σὰς δεῖξω τὰ ἴχνη τῶν βημάτων ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι. Εἶνε εὐκολὸν νὰ διακρίνη κανεὶς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἄφησεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤλθε τὴν νύκτα νὰ φωνάξῃ τὴν Μαρίαν. Ἐάν, παραβάλλομεν αὐτὰ, καὶ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι εἶνε τὰ ἴδια μὲ ἐκεῖνα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος συνώδευε τὸν βωβόν, τοῦτο θὰ εἶνε ἀπόδειξις, ὅτι τὰ δύο ἴχνη εἶνε ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ.

— Καλλίτερον θὰ ἦτο, φρονῶ, νὰ κάμετε χωρὶς ἐμὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν. Θέλω ν' ἀποφύγω τὰ βλέμματα, ἄλλως τε δὲν σὰς ἐμποδίζει τίποτε νὰ ἐκτυπώσετε τὰ ἴχνη, καὶ τὰ ἐξετάζομεν ἀργότερα.

— Ἐχετε δίκαιον, καὶ δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ χάνετε διὰ νὰ στήσετε τὰς κανονοστοιχίας σας, ἀφοῦ δὲν μὰς ζητεῖτε παρὰ ἓνα μῆνα προθεσίαν διὰ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὴν ὑπόθεσιν.

— Καὶ θὰ τὴν φέρω εἰς πέρας πρὸ τοῦ μηνός, εἶπεν ὁ κύριος Τολβιάκ μετὰ θάρρους περισσοτέρου ἢ κατ' ἀρχάς.

— Ἐννοεῖται, ἐπανέλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅτι ὅλον τὸ προσωπικόν μας εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας, καὶ ὅτι θὰ σὰς δέχομαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὡσάκις ἔχετε νὰ μοὶ διακοινώσετε ἢ νὰ μοὶ ζητήσετε τίποτε. Ἀμα δὲ λάβετε ἀνάγκην νὰ ἰδῆτε τὸν βωβόν...

— Ὅτ' προφυλαχθῶ πολὺ νὰ μὴ τὸν ἰδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Τολβιάκ. Ἄν τὸν ἐβλεπα θὰ ἐναυάγει ὅλον τὸ σχέδιόν μου, διότι, διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ βωβοῦ, ὅπως ἐγὼ ἐννοῶ, δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸ πρόσωπόν μου.

— Ἐχετε πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας, εἴμεθα σύμφωνοι, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Τολβιάκ, ὅστις ἀπεχαιρέτισε, διῆλθε τὴν

αὐλήν, ἀνεγείρας μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, ἐπέθη τῆς ἀμάξης, ἀφοῦ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸν Πήγασον, καὶ ἀνεχώρησε.

ΙΖ'

Τὰ πάντα μεταβάλλονται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁ δὲ συρμός τὰ πάντα υποβάλλει εἰς τοὺς νόμους αὐτοῦ, τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀστυνομίαν, ἣν ἄλλοτε ἔκαμνον μεθοδικῶς, διοικητικῶς, συμφώνως μὲ κανόνας ἀμεταπτώτους. Οἱ μεταμφιεσμοὶ ἦσαν προδιαγεγραμμένοι, καὶ ὁ τύπος μυστικῶ ὑπαλλήλου, μεταμφιεσμένου εἰς κομψεύμενον, εἶχε καταστῆ κλασικός. Ἡ φενάκη καλῶς προσηρμοσμένη, αἱ παραγναθίδες καλῶς κεκολλημέναι, ὁ λευκὸς λαιμοδέτης, τὸ μὲ χρυσὰς πόρπας καὶ μὲ ἀριστεῖον ἐπὶ τῆς κομμοδόχης κυανοῦν ἱμάτιον, ἀπετέλουν τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ μεταμφιεσμοῦ.

Ἦδη τὰ πάντα μετέλλαξαν, καὶ οἱ σημερινοὶ ἀνιχνευταὶ δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀρχαίου συστήματος, περισσότερον ἀφ' ἑσόν οἱ τοκογλύφοι τῶν ἡμερῶν μας, οἵτινες ἔχουσιν ἵππους, ἀμαζῶν καὶ θεωρεῖον εἰς τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα, δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς δανεῖζοντας μὲ μνησιαῖον χρεωλύσιον, οἵτινες, εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν, ἐφόρουν περισκελίδας ἐπιδιωρθωμένους καὶ κατῶκον εἰς τρώγλας· ἀνεγνώρισαν ἤδη ὅτι ὁ πρῶτος ὄρος ἐπιτυχίης δι' ἕνα κατὰ σκοπον εἶνε πρῶτον νὰ μὴ φαίνεται ὅτι εἶνε τοιοῦτος, καὶ δεῦτερον ν' ἀπομιμῆται ἐπιτυχῶς ὄχι μόνον τὸν ἱματισμόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρόπους ἔτι τοῦ προσώπου ὅπερ θέλει νὰ ὑποκριθῆ. Πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δέρμα τοῦ ἀπομιμουμένου προσώπου, καθὼς λέγουσιν εἰς τὸ θέατρον, ἔνθα γνωρίζουσιν ἐπίσης νὰ μεταμφιέζονται. Καὶ ἵνα ἐξαπατήσῃ, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἔχει ὀλιγωτέρας τοῦ ἠθοποιοῦ εὐκολίας. Δὲν ἔχει τὸν φωτισμὸν τοῦ προσκηναίου, τοὺς θώμιγγας, τὰς καταπακτάς, καὶ περιπλέον κοινόν, ὅπερ ἐπιθυμεῖ τὴν αὐταπάτην.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ δὲν δύναται νὰ ἐργασθῆ μακρόθεν. Ὑποχρεοῦται νὰ εἴθῃ ἀντικρὺς τοῦ ἀνθρώπου, ἐν θέλει νὰ ἐξαπατήσῃ, καὶ κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ὁ ἀνθρώπος οὗτος δυσπισσεῖ. Ὅθεν εὐνόητον εἶνε ὅτι, ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, τὸ λευκόν, τὸ ἐρυθρόν, ἡ ψευδὴς κόμη, ἡ ψευδὴς γενειάς, αἱ πλαστικαὶ κομψότητες, τὰ φαντασιώδη παράσημα, ὅλα ταῦτα μέτριον παρέχουσιν ὄφελος, ἀντὶ ἀνυπάρχτων ἐπιδείξεων, πρέπει νὰ παρουσιάσῃ σπουδαίας ἐγγυήσεις, ἀληθινὴν κατοικίαν, εὖπορον οἶκον, βίαν τακτικόν, τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ ὄνομα ἔντιμον. Οἱ Σαιν-Βερτρὰν, Σαιν-Ροβέρ, Σαιν-Φερμέν, καὶ λοιποὶ ἅγιοι τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀρχαίας ἀστυνομίας εἶνε σήμερον ὀνόματα τοσοῦτον κοινὰ καὶ τετριμμένα, ὥστε ὁ κατάσκοπος, ὅστις θὰ ἔκαμνε τὴν ἀνοησίαν νὰ περιβληθῆ δι' αὐτῶν, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ καταστῆ ὑποπτος. Αἱ ἐκ τοῦ μαρ-

τυρολογίου ἐξαχθεῖσαι εὐγενεῖς αὐταὶ καταγωγαὶ ἐγένοντο ἤδη πασίγνωστοι, καὶ ἵνα ἐργασθῆ τις, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ τὴν γενικὴν προσοχὴν, θὰ ἦτο ἑκατοντάκις προτιμότερον νὰ ὀνομάζηται ἀπλῶς κύριος Μαρτίνος ἢ κύριος Λεγρὰν.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Συνέχεια].

Ἡ μελωδικὴ τῆς φωνῆ εἰσέδου μέχρι τῶν μυθῶν τῆς καρδίας μου.

— Ἄ! αὐριον ἔχομεν ταχυδρομεῖον, καὶ πρέπει νὰ γράψω εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὴν πατρίδα μου, ὄχι, κακῶς εἶπον, κύριε, προσέθηκε θλίβουσα φιλικῶς τὴν χεῖρα τῆς Καρολίνας, ἡ πατρίς μου εἶνε ἐδῶ.

Διήλθον ὄλην τὴν ἐσπέραν θαυμάζων τὴν μορφήν τῆς, τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐγενῆ, τὸ παιδικόν τῆς ἦθος, τὰ ἀκαταμάχητα αὐτῆς θέλητρα. Δὲν ἦτο ὠραιότης κανονικὴ· ἀλλ' οὐδὲν εὐγενέστερον, οὐδὲν ἀγνότερον, οὐδὲν θελκτικώτερον τοῦ ἠθους αὐτῆς· ὁμοίαζε πρὸς ἀρτιφυῆς περικαλλῆς ῥόδον. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἦσαν μεγάλοι, τὸ βλέμμα τῶν ὄμως ἦτο οὐράνιον, διασχίζον τὴν μᾶλλον ἀνκίσθητον καρδίαν. Τὸ γλυκὺ μικρὸν στόμα τῆς ἐρωτικὰ προὔκαλει φιλήματα, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἀνοιγόμενα ἀπεκάλυπτον δύο σειρὰς μαργαριτῶν. Ἡ λεῖα καὶ πυκνὴ κόμη τῆς, στεφανοῦσα εὐρὺ καὶ λευκότατον μέτωπον, κατέπιπτε χαριέντως ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

Οὐδέποτε εἶδον μαγευτικώτεραν κалλονήν, λευκότητά γλυκυτέραν. Δὲν ἀπήυδησα θαυμάζων αὐτὴν καὶ ἀκροώμενος τῶν λόγων τῆς, καὶ ὅτε κατέλιπον αὐτὴν ἠσθάνομην ἀρίστον, παράδοξον αἰσθημα τέρπον τὴν καρδίαν μου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἡ οἰκία τῆς μελλόνου μου ἐντελῶς μετεβλήθη τὴν φορτικὴν ἀταξίαν, τὴν ἀσκοπον ταραχὴν διεδέχθησαν ἡ τάξις καὶ ἡ γλυκεῖα γαλήνη.

Ὅταν ἡ Μάγικα ἤρχετο μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς ἡ συνκναστροφὴ ἐφαιδρύνετο.

Ὁ πενθερὸς μου, ὅστις πρότερον καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀπήρχετο, ἔμενε τώρα εὐχαρίστως, φέρων ἐνίοτε καὶ φίλον τινα.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη οὐδόλως δυσηρέστησε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν.

Διευθύνουσα τὴν οἰκίαν ἡ Μάγικα ἐτίμα ὡς ἀνωτέραν τὴν μητριάν καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐξετέλει τὰς διαταγὰς τῆς.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πρὸς τέρψιν τοῦ πατρὸς, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἔμελεν, οὐχὶ δύσκολα ἄσματα, ἅτινα βαρύνουν τὸν ἀκροατὴν, ἀλλὰ πε-

ριπαθεῖς στροφὰς ἀρρήτου γλυκύτητος. Εἶτα παρεχώρει τὴν θέσιν τῆς εἰς τὴν Καρολίαν καὶ ἐγκαρδίως ἐπήνει τὰ ἀτελεύτητα αὐτῆς ἄσματα.

Δὲν ἤμην καθόλου ἀπειρος, ὥστε νὰ μὴ νοήσω ὅποια αἰσθήματα διήγειρεν ἐν ἐμοί· ἀλλ' οὐδέποτε ἠσθάνθην ὁμοίον τι· οὐδέποτε σφοδρότερον, ἀγνότερον πάθος κατέθελξε τὴν ψυχὴν μου.

Πολλάκις κατεγέλασα τῶν μὴ δυναμένων νὰ νικήσωσι τὰ πάθη των καὶ ἤδη ἔβλεπον ὅτι, ὡς αὐτοί, ἔσφαλλον. Ἐνίοτε ὅπως εὖρω τρόπον τινα πρὸς ἀντίστασιν, προσεπάθουν νὰ εὖρω ἐλαττώματά τινα τῆς Μάγικας· ἐνεθυμούμην τοὺς λόγους τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅτι ἦτο ψυχρὰ καὶ υπερήφανος, καὶ τῷ ὄντι, ἂν καὶ μεγάλην ἀγάπην πρὸς πάντας ἐξεδήλου, διετήρει ὅμως ψυχρότητα τινα προσβλητικὴν.

Καὶ ἄλλο τι ἔτι μᾶλλον μ' ἐτάρασσαν.

Ἐπεθύμουσιν νὰ μάθω ἂν ἀληθῶς ἠγάπα τὸν μνηστῆρά τῆς καὶ ἂν ἐπόθει ἔτι αὐτόν.

Ἡμέραν τινα ἐνόμισα ὅτι ἔλυσα τὸ αἰνιγμα τοῦτο· ἤμην παρὼν εἰς ὁμιλίαν τινα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· οἱ γονεῖς ἐπέπληττον αὐτὴν, διότι ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ πρὸς τὸν καταλιπόντα αὐτὴν μνηστῆρα, ὅστις τὴν προσέβαλλεν.

— Δὲν μὲ προσέβαλεν! ἀνέκραξεν ἡ Μάγικα· τὸναντίον, μ' ἐξετίμησε πολὺ. Δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἀπατήσῃ, δὲν ἠθέλησε νὰ προσβάλῃ τὴν ἀγάπην μου, καὶ θὰ εὐγνωμονῶ εἰς αὐτὸν μέχρι θανάτου.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἡ Καρολίνα, ἂν τὸν ἠγάπα, ὡς ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν μνηστῆρά μου — καὶ μ' ἐνηγκαλίζετο — δὲν θὰ ἔσπευδες τόσον ν' ἀφήσῃς αὐτόν.

— Ὅσον περισσότερον τὸν ἠγάπων, εἶπεν ἡ Μάγικα κάτω νεύουσα τὸ βλέμμα, τόσον θὰ ἐφοβούμην νὰ καταστήσω αὐτὸν δυστυχῆ.

— Διατί, ὑπέλαβεν ἡ μητριά, θὰ καθίστας αὐτὸν δυστυχῆ; Ἦτο μνηστῆρ σου, ἠδύνασο νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του· θὰ ἐξετέλεις τὸ καθήκόν σου καὶ ἐκεῖνος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγαπήσῃ.

— Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ μ' ἀγαπήσῃ! θὰ ἐξετέλουν τὸ καθήκόν μου! ὦ! ὄχι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶνε τοῦτο ἀδύνατον. Δὲν ἤρκει νὰ ὑποσχεθῶμεν ἀμοιβαίως ὅτι θὰ ὑπεμένομεν τὴν αὐτὴν τύχην. Δὲν εἶνε τοῦτο πολὺ δύσκολον. Καρτερικῶς νὰ φέρῃ τις τὰ δεινὰ τοῦ βίου, ν' ἀποφεύγῃ τῶν αὐτῶν ἡδονῶν, νὰ ἐμφορῆται τῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν, νὰ συγχωρῆ καὶ νὰ παραβλέπῃ τὰ ἐλαττώματα προσφιλοῦς προσώπου, ν' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ νὰ πιστεῖται εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ ἄλλου δὲν δύναται, ἂν τὴν καρδίαν ἀγνός δὲν συνοδεύῃ ἔρωσ μετὰ τῆς ἀγαπωμένης γυναικός.

Εἶτα, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς μητριάς κατεφίλησεν αὐτὴν κλαίουσα.

— Συγγνώμην, ἂν ὠμίλησα ζωνῶς, δὲν δύναμαι ὅμως ν' ἀκούω τὸν Χένιγκ διαβαλλόμενον.

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, καὶ ἡ καρδία μου συνεθλίβετο.

— Ἄκουσον, Μάγια, εἶπεν ὁ πατήρ, κλῶν τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτήν, δὲν δύναμαι ἀταράχως νὰ ἐνθυμῶμαι τὸν νέον ἐκεῖνον· δὲν εἶμαι γέρον· ἀλλὰ κύτταξε τὴν κόρην μου, ἕνεκα τῆς ἀπιστίας του ἐλευκάνθη.

— Ὡ! ἀγαθὲ μου πατέρα! ἀνέκραξεν ἡ Μάγια ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του, καλέ μου πατέρα! ἐγὼ πταίω.

— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου, δὲν πταίεις, σὺ ἔπραξας τὸ καθήκον σου ἀξιοπρεπῶς.

— Καὶ τί ἄλλο ἠδυνάμην;

— Καὶ ὅμως σ' ἐλύπησε πολὺ, εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

— Ναί, κατ' ἀρχάς· εὐθὺς ὅμως ἐνόησα, ὅτι ἡ λύπη προήρχετο ἐκ τῆς προσβληθείσης ὑπερηφανίας μου. Σήμερον αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστῶ τὸν οὐρανόν.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷ, εἶπον κατ' ἑμαυτόν.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, ὁ πατήρ ἐψιθύρισε παρατηρῶν αὐτήν:

— Ἄ! δυστυχῆ μου κόρη! νομίζω, ὅτι τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη.

Καὶ τότε κατελήφθη ὑπὸ ἀθυμίας ἀνεκφράστου.

Ἄλλο συμβᾶν μετ' ὀλίγον μοὶ κατέδειξεν ὁπόσον ἰσχυρὸς ἦτο ὁ δεσμός, ὁ συνδέων με μετ' αὐτῆς.

Δὲν ἐλησμόνουν τὴν δοθείσαν τῷ Ἀντωνίῳ ὑπόσχεσιν· νέας ὅμως καθ' ἑκάστην εὐρισκόν προφάσεις, ἵνα μὴ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολήν του· ἐκτὸς τούτου μοὶ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ εὐρεθῶ μόνος μετὰ τῆς Μάγιας. Πολλάκις ὅμως εἶπον ἐνώπιόν της τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου. Αὕτη μοὶ εἶπεν, ὅτι πολὺ εὐγνωμονεῖ εἰς αὐτόν, προθύμως συνδραχμόντα τὸν θεῖόν της κατὰ τὴν ἀσθένειάν του.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἡ Καρολίνα μετὰ τῆς μητρὸς ἐξῆλθον πρὸς περίπατον καὶ ἡ Μάγια ἔμεινε μόνη εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπεφάσισα νὰ ἀνακοινώσω αὐτῇ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀντωνίου.

Ἄλλὰ πῶς νὰ ἐκφράσω τὴν ἀγωνίαν τὴν καταβιβρώσκουσαν τὴν καρδίαν μου;

Ἄν ἡ Μάγια συνεκινεῖτο, ἂν ἐδέχετο τὸν ἔρωτα τοῦ φίλου μου;

Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦμην ὑποχρεωμένος εἰς τὸ τρομερὸν αὐτὸ διάδημα, καταστρέφων τὰς γλυκυτάτας τῆς ζωῆς μου ἐλπιδάς.

Ἐκ τούτου ἐνόησα τίνος ὀλεθρίου πάθους παίγιον ἐγενόμην εἰς ἀχανῆς ὀλισθαίνων βάραθρον.

Ἀπὸ τίνος ἤδη χρόνου δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατήσω ἑμαυτόν.

Ἡ ἀφελὴς χάρις, ἡ περικοσμοῦσα τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῆς Μάγιας, τὴν αὐτὴν ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἔλλειψιν ἀβρότητας τῆς Καρολίνας, ὥστε ἡ ἰδέα ὅτι ἔπρεπε νὰ συζευχθῶ διὰ βίου μετὰ τῆς ἀγαθῆς, πλὴν ἀμαθοῦς καὶ ἀναίσθητου ταύτης νεανίδος, μοὶ ἐνεποίει φρίκην.

Παντὶ σθένει προσεπάθουν νὰ κρατήσω

τὴν ὀργήν μου ὅτε ὀλοκλήρους ὥρας ἐστηρίζετο ἐπ' ἐμοῦ ἢ ὅτε ἐπήδα κατὰ πάσαν στιγμὴν ἐπ' ἐμοῦ.

Αἱ τοιαῦται τῆς ἀγάπης ἐνδείξεις, ἀπρεπεῖς ἐνώπιον ξένων, θανάσιμον μοὶ ἐνεποίουν ὀδύνην, τῆς Μάγιας παρούσης.

Καὶ αὕτη βεβαίως ἐλυπεῖτο διὰ τοῦτο, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐρίσκει πρόφασιν καὶ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου. Ἐγὼ δὲ ἐφαινόμην γελοῖος πρὸς μεγίστην μου ἀπελπισίαν μου· τότε ἡ Καρολίνα μὲ παρετήρει ἔκθαμβος καὶ περιαλγῆς καὶ ἐγὼ ἔκτειρον ἑμαυτόν τε καὶ ἐκείνην.

Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην πλέον ἐπὶ εὐλόγῳ προφάσει νὰ ἀναβάλω τὸν γάμον· ἄνευ τῆς ἐγκρίσεώς μου ὤρισαν τὴν τελετὴν αὐτοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπιόντος χειμῶνος.

Ἡ προῖξ τῆς Καρολίνας ἠτοιμάζετο καὶ ἔβλεπον περίλυπος τὴν Μάγιαν πρὸς τοῦτο ἐργαζομένην.

Ὅστις δὲν εὐρέθη ἐν ὁμοίᾳ ὀδυνηρᾷ καταστάσει δὲν δύναται νὰ νοήσῃ τὴν λύπην καὶ τὴν ἀγωνίαν μου.

Ἄγνοῶν ὁποῖον ἄγιον νὰ ἐπικαλεσθῶ, ἀπεφάσισα ν' ἀπέλθω ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς ξένην γῆν, ἵνα τοῦλάχιστον ἀπαλλαγῶ τοῦ ὀδυνηροῦ θεάματος, ὅπερ μὲ κατέθλιβε.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου θὰ ἔλεγον εἰς τὴν Μάγιαν περὶ τοῦ Ἀντωνίου, ἀφιέμενος εἰς τὸ ἔλεος τῆς Θεῆς Προνοίας.

Τῇ ἐπομένῃ ἦλθον πρὸς τὴν Μάγιαν καὶ εὗρον αὐτὴν μόνην.

Ἡ ταραχὴ μου ἦτο μεγάλη, ἡ καρδία μου ἐπάλλετο σφοδρῶς.

Ἡ Μάγια, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἰδοῦσα τὴν συγχίνησιν μου ἐδεικνυε μέγα ἐνδιαφέρον, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου, ἠρρυθρίασε καὶ μοὶ εἶπε·

— Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν. Ἐπίστευσα ὅτι ὁ κύριος Β* μὲ ἠγάπα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀγαπήσω...

Ἐκράτουν τὴν ἐπιστολήν τοῦ φίλου μου, ἣν ἐνεχείρησα πρὸς αὐτήν.

Ἐκείνη δὲν ἐκινήθη ἵνα τὴν λάβῃ.

— Τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀναγνώσετε τί γράφει;

Ἐτεῖνε τὴν χεῖρα, ἀλλ' εἶτα:

— Ὅχι, ὑπέλαβε, δὲν θὰ μοὶ ἔγραψαν ἂν ἐγνώριζε τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθηματά μου· δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν καὶ ἀποποιουμένη ταύτην ἀποδεικνύω εἰς τὸν κύριον Β* ὅτι τὸν ἐκτιμῶ πολὺ.

Ὁ τρόπος δι' οὗ ἔλεγε τὰς λέξεις ταύτας, τὸ ἀπαστραπτόν ὑπὸ τῆς καλλονῆς πρόσωπόν της, ἡ χαρὰ ἣν ἠσθάνθη, διότι ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Ἀντωνίου, τοσοῦτον συνεκίνησαν τὴν καρδίαν μου, ὥστε θὰ ἐρριπτόμην εἰς τοὺς πόδας της, ἂν δὲν εἰσῆρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πατήρ της.

[Ἐπεται συνέχεια].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πρῶτονται τὰ ἑξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῶ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρω ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλοκλήρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσούσα (τόμοι 2)..... δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρναδά ἀνακτῆθαις» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν..... Δρ. 1,70 [1,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλοπούς» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ E. Γαλά η, I. K. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστορ. δραματικώτατον Ἐαβιὲ - Δὲ - Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαραντῆ (μαγείρου)..... Δρ. 4 [4,30]

«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... Λεπ. 50 [60]

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυ'λη. Δρ. 3. (3,30)

«Λέων Ἀσωνίας», μυθιστορία Γεωργίας Σάντης, μετάφρασις I. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Ἐρωὶς καὶ Σα», Ἀθηναϊκὰ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου..... Δρ. 1 [1,40]

«Τὰ Δύο Ἄκνα» Αἰμίλου Ρισσούργ. Δρ. 1,50 [2]

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Περπλιανώμενος» Α. Σούτσου..... Λεπ. 50 (60)

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Βαβυλωνία», Βυζαντίου..... Λεπ. 50 (60)

«Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... Λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου I. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Pouson - Der Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)